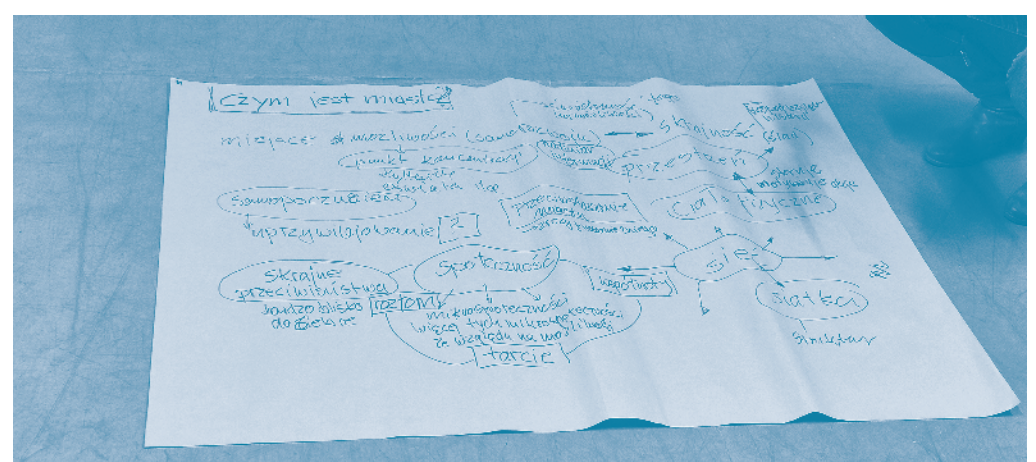

City and Nature

XENIA SCHÖNHERR, BA KULTURWISSENSCHAFTEN

...they are usually defined against each other. Nature is what the city isn't. The city is what nature isn't. Building the city means fighting nature. Being in the nature means leaving the city.

Can we find nature in the city? Parks, rivers building the center of the city and outlining its architecture? Spring lawns full of spring flowers and bees? Birds and animals sharing the city with us? Statue and fountain designs inspired by the animal world? Or just blossoms popping up at the city's bridges and around homes? How much are they nature?

Nature should be under human's control... Why do we purposefully grow flowers on our balconies but don't let them grow on our public lawns? Where are trees and flowers allowed to grow? Why do we plant trees in a perfect row as if they were houses?

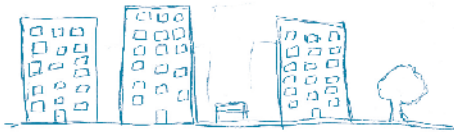
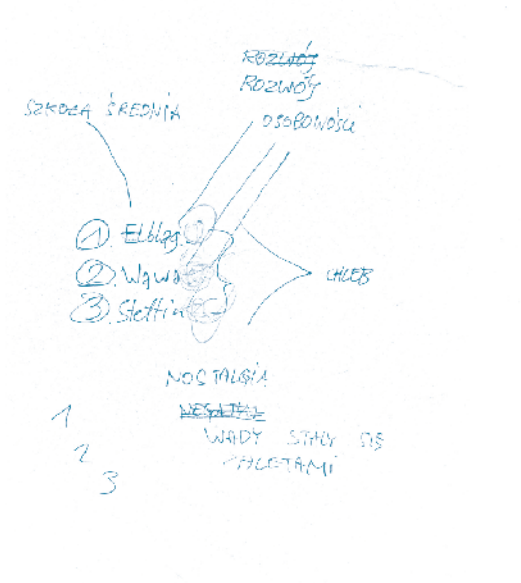
Nature changes with seasons. How does a tree look like in summer, in winter? How does it change the way we perceive the city around it? The city changes. It becomes emptier, quieter, darker in winter... In spring, it starts to come alive and sparkle with colors. Do we, the city's inhabitants, get more alive in spring, too?

How do we feel in summer, in winter, in fall, in spring...? What makes us feel the way we do?

Magdalena Babicz

FILM, 1 ROK, LICENCJAT (ZDJĘCIA:1,5,6)

1.

3.

	1	2	3	4	5	6
Jan bierze siatkę, gdzie nie widak jeszcze torów tramwajowych. Bieganie szybko	Sredni	Ogólny	Sredni	Zbliżony	Sredni	Zbliżony
40. Dzielica						
41. Dzielica						
42. Dzielica						
43. Dzielica						
44. Dzielica						
45. Dzielica						

Stanislav Bagdia,
FILM, 1 ROK, LICENCJAT (ZDJĘCIA:2,3,4)

4.

39.	Dzielnica	Średni	Jan biegnie ulicą, gdzie nie widać jeszcze torów tramwajowych. Biegnie szybko			Camion odgrywa rolę obok
40.	Dzielnica	Ogólny	Biegnie szybko			Camion c. gawron
41.	Dzielnica	Średni	Biegnie szybko			nerwy nieporoz
42.	Dzielnica	Zbliżony	Następnie wybiega w miejsce, w którym się pojawiają tory (powrót)	ПОБРОТ НА ПЛАЦЬ		robywa
43.	Dzielnica	Średni	Biegnie po torach i widać go nogi Trochę zmęczone	ЛАТГ ПОДАНАВАТ ЕМУ		Senus no pociąg
44.	Dzielnica	Zbliżony	Jan biegnie prawie wzdłuż torów tramwajowych, ale wzdłuż deptaka zawraca Trochę zmęczone	słysz tramwaj w pobliżu, ale go nie widzi.		ucisko znowo
45.	Dzielnica	Ogólny	Od twarzy Jana Trochę zmęczone			

5.

6.

City

NICOLE WEINGARDT, BA KULTURWISSENSCHAFTEN

City is not merely a place. City is a space where we live, and work, and flourish. We accomplish our daily tasks while wandering around town, take part in leisure activities, seek education, become socially or politically involved. City provides us community and opportunity.

City creates identity. Our self-perception is influenced by the places where we were born and grew up, we live and work in, we observe and shape. City has identity. Everywhere, we see history. People are leaving their marks, be it intentional or not, which create complex structures of paths and construction, symbols, rules, stories, noises, and finally society. City shapes our perception and habits because we are part of it.

History is not over though – it is still going on as we live and will continue to shape space and people. Natalia Sara Skorupa's work captures this concept. She fusions the Polish and German names of the city Szczecin/Stettin and creates a new city named "Szten". In the beginning of the film, you can see the artist herself lying in the center of a busy crossroad. Cars and trams are passing by, while she is seemingly sound asleep. As the film progresses, we see various places, people, and scenarios, which have one in common: they are noisy. "Szten - new place in earth" reveals a composition of sounds and noises recorded in the city creating something new, while being already past.

City is an accumulation not only of infrastructure and architecture, but of people especially. All the critters roaming our streets as well. We live together as tens of thousands, hundreds of thousands or even millions in a densely populated area. And still, one might feel alone and anonymous. Fleeting interactions, giving hand signs to pass traffic, hushing a "Sorry" as stepping on a faceless foot at the bus stop. Do I even know anyone? Is number alone enough to form community?

When I take the tram to university, I often see familiar faces. People who are headed the same direction at the same time as me every day. We might see each other every day, but still, we are strangers. I do not know you, but even so, I think we can relate. Marta Marianna Kubiak's work "Duma" makes me think of these everyday encounters and wonder what sharing space with people (and animals!) really means. The film is the result of the artist observing a person she sees every day but has never spoken to prior to filming. A man feeding pigeons in a park caught the artists interest and while initially wondering what he might think or feel, or what his motivation was for spending so much time with the birds, working on this film led the artist to initiate communication. "Duma" lets questions of relationship and community arise, as well as our own role and responsibility in establishing those. Interactions shape space, even if they are silent.

City is ever evolving and sometimes hard to grasp in its whole dimensions, while just living life in this place and trying to catch up with school, work, and social life. We might need to step back occasionally to think where we stand, quite literally.

Natalia Sara Skorupa,

FILM, 2 ROK, LICENCJAT

When I try to create the project, I tried to talk about what I feel as a person who lives in a city without his own identity. My family came here under duress and with the promise of a good job. I grew up in a city that was bland for many years. I believe that Szczecin doesn't belong to Poles people or to Germans. My project is an attempt to show Szczecin as an orchestra that is still playing and playing (making people feel awkward). It's hard relationship based on nostalgia and attempt to escape in an eclectic tissue. I am a city, I am a tram, I am whole buildings. Szten is me, szten is you. We are Szten - The New City.

Marta Marianna Kubiak

SZTUKA MEDIÓW I ANIMACJA, 2 ROK, LICENCJAT (ZDJĘCIA:7,8)

„Duma” to esej filmowy zainspirowany Panem w podszłym wieku, który opiekuje się stadem gołębi. Autorka filmu ze swojego okna obserwuje ich codzienne rytuały i intryguje ją ta niezwykła relacja. Jej wątpliwości znikają, gdy decyduje się osobiście porozmawiać z mężczyzną.

7.

8.

dzien 1

Widzę go tu często często. Przyglądam się
i opieram się nim. Dlaczego?

dzien 2

Łudnie przypomnę go. Nie przeszkadza mi
im. Nie wiem czy był okiełniony rano.
Mnie nie było. Czy kiedyś gołębie me
swoje kory aby usiąść na jego rękach?

dzien 3

Towarzysz mi dziś miły ciępek
On stoi, ciępek siedzi na ławce.
Rozmawiają. Ciekawe ile gołębi
usiadło dziś na jego rękach. Np. lawe
mi się, że przypomni tylko raz ciępek.
Robi to jednak dwa razy.
Dlaczego potrzebuje aż tyle czasu
oko siebie?

dzien 4

Dziecko wystreszyło ptaki. Odleciały
gromadę i zrobiły 8 okrążeń wokół
plem, stał i czekał na nie.
Wróciły.

dzien 5

Dzisiaj było już mniej niż dorosli.

dzien 6

Już rozstanie jest odległe. Nie jestem
w stanie określić kto je przetrze.
One leżą ze mną i obkrapiają jego
ramiona. Nie przeszkadza. Porusza im
we wszystko.

Gdzie tu chodzą gołębie?
- A czemu nie? Są u siebie.

A short film: “Sum of Events”

XENIA SCHÖNHERR, BA KULTURWISSENSCHAFTEN
IZABELA WOWCZKO, FOTOGRAFIA, 1 ROK, LICENCJAT

Xenia: Dear Izabella, would you tell us why you’ve chosen “Sum of Events” as the title for your short film?

Izabela: To me, life is about small things; about our small actions that we perform every day. There is always something going on and leading to another event. These events are all connected in a way. I’m there in my old apartment for a reason, something had happened that brought me there. Some things are happening while I’m there. People outside of the apartment, talking, going for a walk, me looking at them... They have their stories, I have my story and we are all connected in the city we share. Even when it seems like nothing happens, a lot happens actually. This is no big action, there are just small events in the apartment and outside of it. What happens in the apartment on a given day will lead to some other event in the future.

The film gets a bit mysterious in the end. You show the view out of your window, we can see light on in other people’s apartments, people are coming back to their private spheres, to their homes and life in the city also changes. In the morning and during the day there were people coming home from work, walking their dogs, talking to their neighbours, and at night more young people were coming out perhaps, or people doing night jobs...The mood of the city changes.

Yes, definitely. I find the idea of the apartment being a private space particularly interesting. It’s a part of the city but it’s actually not. The city is outside of the apartments, but they are the tissue of the city, those little private spaces make out a city as a whole. If you imagine many more people just like me in these private apartments, you imagine the life of the city.

But what about the city streets? Are they just ways of connecting private spaces of people or do they play another role? What about the public life in squares, cafes, libraries?

Yes, you have some private parts of the city and some public spaces. You don’t see people’s private spaces the way you see public spaces. City doesn’t grant us access to every part of it. That’s an interesting concept to me, that some parts of the city you cannot access, and you probably never will.

In the film you are situated in your family’s old apartment. Will you tell us a few words about your family, about your father and other people in the pictures?

The apartment in the film belongs to my father. I spent my childhood there and then I moved out and went to live in Ireland. When I lived there, my parents got divorced, so my mother moved out. After the

divorce my father remarried and moved to another city to live with his new wife. No one lives in our old apartment anymore. But my father still feels attached to this place and goes there every other week. There are still bits and pieces of our old life in this apartment, like my old picture on the wall. The furniture is dated and reminds me of my childhood. It feels like everything in this apartment is the way it was 18 years ago.

It’s interesting that the feeling inside of the apartment hasn’t changed much over the years, that it stays almost the same. One thought that was inspired by the film is that time passes, no one can resist its effect on us, on objects around us. Time mercilessly changes everything and everyone. However, I was still wondering whether there are some things that stay the same forever, that we can keep in the present in spite of time passing. Just like those photographs in your film. Yes, they change colour, they get worn out with the years, but they still portray people on one particular day a very long time ago. I was wondering whether we can create something that always lasts? Can we keep something present through the years?

Perhaps one way of fighting against time is to keep your private space almost unchanged. It doesn’t make sense to get rid of the objects that one values and cares for, like good old wooden furniture in my father’s old apartment. Your attachments and values as a person remain against time. After all, people don’t change too much over the years, the core still stays the same.

I guess the most emotional moment of the film for me was seeing the flowers withering on the sink with the background ticking of the kitchen clock. They certainly won’t be in the position to fight against time very long.

Yes, but the flowers also symbolize an event, an action happening inside of the apartment. It’s small, you don’t notice it, but it is happening. I didn’t intend this action to make one feel emotional or sentimental because flowers changing their look over time is another component of the sum of events that occur every day and make out our lives.

I think your title “Sum of events” conveys the point you are making in the film so well. Flowers on the sink, you going through your old address book, having tea in the kitchen, neighbours talking to each other, old people, young couple, time passing and changing the city lights, - they are such little events that some up to something much bigger.

The first thing that comes to mind when you think of a city is that it’s loud. In my film I wanted to show the opposite: that city for me is not primarily a big action, hustle and

bustle, commotion, but a sum of quiet events that happen without us even noticing at times.

How do you feel in the apartment in the film? Calm? A bit lonely? Perhaps nostalgic about the past a bit?

I would say I mostly feel sad. Because there used to be a family there and it’s empty now. My mother doesn’t want to have anything to do with it, I still go there and meet my father there when he is in town. It used to be a busy place. I’m an only child but both my parents had big families, uncles and cousins, friends... They were social people. The apartment now is very empty and very quiet.

Do you miss the times you were a family living in this apartment?

It’s past for me, I wouldn’t want to go back there. Past is past.

Krzysztof Bohdanowicz

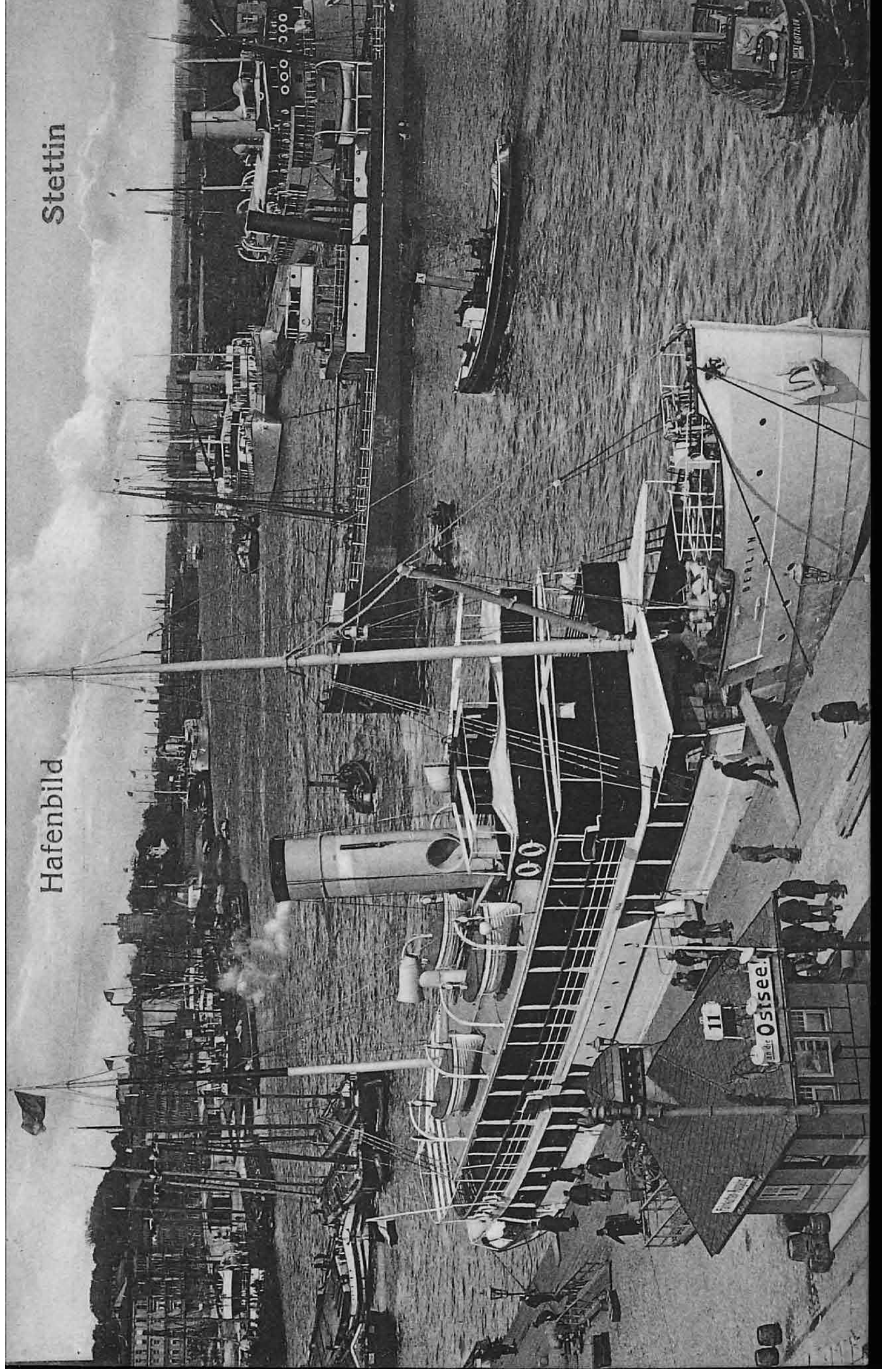
FILM, 1 ROK, LICENCJAT

The story follows the night wanderer. We witness his struggle in seeking some peaceful place in the shadows of the night. The story portrays a feeling of experiencing loneliness until the moment in which a wanderer finds his peace.

Martyna Pasternak

FILM, 1 ROK, MAGISTER

W filmie ‘Osiedle Przyjaźni’ odwiedzam moich sąsiadów z bloku, z którymi wcześniej mijałam się tylko na korytarzu. Wchodzę do prywatnych przestrzeni pod pretekstem zobaczenia ich widoku z okna, czyli tego, co nas wszystkich łączy.

Hafenbild

Stettin

Wem gehört die Stadt?

KARL KRAMER, BA KULTURWISSENSCHAFTEN

Was ist Stadt und wem gehört sie? Ist es ein Ort, ein Raum oder ein abstraktes Geflecht, bestehend aus ökonomischen, kulturellen und sozialen Strukturen? Folgt man gängigen Definitionsversuchen, so ist die Stadt im Gegensatz zum Land ein Siedlungsgebiet mit einer hohen Bebauungsdichte, vielen darin lebenden Menschen, einer entwickelten Sozial- und Wirtschaftsstruktur und von politischer und kultureller Bedeutung. Wir Menschen kreieren, erschaffen und formen Stadt. Genauso, wie wir als einzelne Personen durch sie auf verschiedenste Weise geprägt werden. Es entsteht in ihr eine Kultur des Zusammenlebens, welche sich durch Normen und Werte auszeichnet. Sie wird durch flüchtige, unverbindliche Begegnungen mit Menschen ebenso beeinflusst wie durch Architektur oder eine spezifische Anlage der Stadt. Diese Kultur kann funkelnde Malls hervorbringen, die Menschen ein berauschendes Shopperlebnis beschern sollen, oder das Design einer Parkbank, welches so konzipiert ist, dass die Armlehne das Übernachten eines Obdachlosen verhindert. Wenn wir Stadt als Raum verstehen, ist dieser nicht nur als ein physischer zu definieren, sondern als ein relationaler Raum, der sich durch soziale Interaktionen und deren verschiedene Manifestationen konstituiert. Das Auf- und Miteinanderagieren findet in verschiedenen Bereichen statt. Diese sind oft mit bestimmten physischen Räumen verbunden, wie zum Beispiel die U-Bahn oder das Theater. Wir bewegen uns dabei in Räumen, welche in einer hierarchisch strukturierten Gesellschaft notwendigerweise Machtverhältnisse und soziale Distanzen gleichermaßen artikulieren wie schaffen.

Stadt kann sowohl Ort der Begegnung und eines respektvollen und stärkenden Miteinanders von Menschen sein als auch umgekehrt ein Ort der Ausgrenzung und Verdrängung von sozial schwächeren Personen - im Großen durch Gentrifizierung und im Kleinen durch Nichtteilhabe an bestimmten Veranstaltungen, beispielsweise aus monetären Gründen. Umso wichtiger ist es, Kultur für jede Person zugänglich zu machen. Räume für Kultur bieten Potenzial für soziale Interaktionen, sie bilden uns und erweitern unseren Horizont. Wir stehen in einem vielschichtigen Verhältnis zur Stadt und sie zu uns - eine Wechselwirkung, die in uns mal bedrückende, mal positive Gefühle hervorruft und somit zu einer Hassliebe führen kann. Für die Einen ist die Stadt ein Ort der Freude und des Vergnügens, für die Anderen ein Ort, der durch all seine Mannigfaltigkeit einen manchmal in den Wahnsinn treiben kann. Für wiederum andere ist sie ein Ort des monetären Ertrages.

Die Zeit, die wir in einer Stadt verbringen, prägt uns. Wir eignen uns die Kultur, die Normen und Werte, welche in ihr entstehen, automatisch an. Ist es deswegen nicht umso wichtiger, Stadt mitzugestalten, um Räume zu schaffen, in denen sich Menschen aus allen Schichten wohlfühlen? Wenn die Stadt ein Ort des politischen Aushandelns ist, müssen wir bestehende Strukturen in Frage stellen und schauen, wie wir daran teilhaben können. Ob durch Engagement im Kulturverein um die Ecke oder politische Arbeit in selbstverwalteten Strukturen. Wir können eine aktive Facette der Gestaltung des Lebens in der Stadt sein, denn wir haben alle ein Recht auf Stadt!

SCENA 1. PUSTY PARKING. NOC. EX

Na pustym parkingu spotykają się młodzi fascynaci samochodów. Trójka z nich driftuje po parkingu. Całą sytuację fotografuje REMIK.

Kierowcy zatrzymują się w rzędzie, pozując przed fotografem. Remik po zrobieniu zdjęcia grupowego przegląda resztę zdjęć, lekko się uśmiechając. Chowa aparat do torby. Kierowcy dalej jeżdżą po parking, tymczasem Remik odchodzi, machając na pożegnanie.

SCENA 2. ULICA . NOC. EX

Remik wraca do swojego samochodu, który zostawił daleko od parkingu. Wsiada do auta, Fiata 500, który jest zaparkowany w szczelinie pomiędzy dwoma większymi autami. Mozolnie próbuje wyjechać z ciasnego miejsca, po czym odjeżdża. W lusterku dostrzega, że zapalają się lampy samochodu Audi, który stał za nim. Po chwili on też odjeżdża, ale w przeciwnym kierunku.

SCENA 3. ULICA DWUPASMOWA, CENTRUM MIASTA. NOC. EX

Remik jedzie prawym pasem, co chwilę jest wyprzedzany przez inne samochody. Dojeżdża do powoli jadącego Audi. Czeką, aż samochody za nim, go wyprzedzą, po czym sam zjeżdża na lewy pas. Wówczas jadący dużo poniżej ograniczenia samochod zaczyna przyspieszać. Bohater próbuje dojrzeć kto prowadzi, ale jest zbyt ciemno. Dochodzi do zwężenia drogi, Remik ponownie zajmując miejsce za Audi, które po zmianie organizacji ruchu ponownie zaczyna jechać wolno.

SCENA 4. ULICA JEDNOPASMOWA, CENTRUM MIASTA. NOC. EX

Remik próbuje wyprzedzić samochód przed, ale nie może. Zdenerwowany bohater świeci kierowcy Audi długimi światłami dwukrotnie, aby przyspieszył. Samochód zatrzymuje się na środku skrzyżowania. Butelka z wodą upada na ziemię. Remik rozgląda się dookoła, próbując zauważyć powód nagłego zatrzymania. Kiedy niczego nie dostrzega próbuje wyprzedzić samochód przed nim. Wówczas Audi z piskiem opon, skręca w prawo, Remik odprowadza je wzrokiem.

2.

SCENA 5. ULICA DWUPASMOWA, CENTRUM MIASTA. NOC. EX.

Remik dojeżdża do skrzyżowania z sygnalizacją świetlną. Bohater zauważa na prostopadłej ulicy po prawo ponownie ten sam model Audi. Wpatruję się mu, zastanawiając się czy to ponownie ten sam kierowca, czy zwykły przypadek. Sygnalizacja pokazuje światło zielone. Remik rusza.

(pauza)

Po chwili słyszy głośny dźwięk silnika, jadącego na wysokich obrotach. Dźwięk narasta. Momentalnie Remika wyprzedza czarne Audi. Auto jedzie na tyle szybko, że po chwili znika z pola widzenia. Ze względu na pustki na drodze Remik chwytą kierownicę jedną ręką i próbuje wyciągnąć wodę ze schowka. Łapie butelkę i wraca wzrokiem na drogę. Spostrzega hamujące awaryjnie Audi przed nim. Próbując uniknąć wypadku dynamicznie zmienia pas na lewy. Odjeżdża zostawiając tajemniczy samochód za sobą. Po chwili słyszy doniosły ryk silnika. Tym razem Audi go nie wyprzedza. Jedzie centralnie za nim. Pośpiesza go powtarzającymi się przygazówkami oraz długimi światłami. Remik pod presją zaczyna przyspieszać. Audi jadące za nim nie przestaje prowokować. Dalej wysyła sygnały świetlne oraz zaczyna trąbić. Remik spogląda na zmianę w kierunku lusterek, po czym na drogę. Po chwili zauważa pas zjazdowy na pobliski parking. Dynamicznie zjeżdża, jadące szybko Audi jedzie dalej prosto.

SCENA. 6 PARKING. NOC. EX.

Remik parkuje na wolnym miejscu. Wysiada z auta i odpala papierosa. Na teren parking wjeżdża samochód oślepiając go.

Nie okazuje się to jednak Audi. Rzuca papierosa na ziemię, po czym gasi go stopą. Na teren parking wjeżdża kolejny samochód ponownie oślepiając go. Audi parkuje na drugim końcu parking. Bohater chwilę wpatruję się w jego kierunku, po czym idzie do niego. Kiedy jest przy błotniku auta, Audi dynamicznie, z piskiem opon odjeżdża. Remik odskakuje dwa kroki w bok.

SCENA. 7 ULICA. NOC. EX.

Dalsza trasa Remika przebiega spokojnie.

3.

SCENA. 8 PARKING. NOC. EX.

Remik jedzie powoli przez parking, wszystkie miejsca są zajęte. Po chwili zauważa zaparkowane Audi. Momentalnie zatrzymuje się, ale nie gasi silnika. Wysiada, idzie w jego kierunku. Dochodząc do drzwi orientuje się, że auto jest puste. Rozgląda się dookoła nikogo nie widzi. Słyszysz dźwięk zamykających się drzwi od Smarta. Nieznana mu osoba odjeżdża. Remik chwilę biegnie za skradzionym samochodem. Zmęczony zatrzymuje się i patrzy na znikający w oddali samochód. Słyszysz nadjeżdżający zza niego samochód. Powoli się odwraca. Zauważa Audi jadące centralnie w jego kierunku. Remik odskakuje, upada na ziemi. Leżąc na ziemi patrzy na odjeżdżające Audi.

KONIEC

Stettin is not Kinshasa
It's not even Warsaw
Nor is it Szczepreszyn
Same with me...
Stuck on these weird crossroads
Between now and then
Between here and there
I think you might understand what I'm getting at.
I'm 170 pounds, 6 feet tall, body mass index 23.5
How much does this city weigh
How much does a city weigh?

I don't know.

Yet through this lack of knowledge
I don't feel any closer to myself than to this city
To some extent, coming here, it's like
Coming to terms with oneself really.
It's a great paradox
I mean, this city contains more people than I do
Four hundred thousand.
I contain only myself yet I'm way more
Comfortable here in the city than when I'm left alone
But I don't /know/ these people. They don't /know/ me.
Furthermore, I don't /know/ myself. From this equation
It's heavily implied I don't even exist. Nobody knows me.

I'm void.

This city is void. Everything is void. Nothing exists. But it is there.
I see it. There is /something/. It's a brand new city. It's 1000 years old.
But it's brand new. Funny. I'm 21 years old and I'm old.
So so old. Older than this city really.
It's been left alone 80 years ago.
I've been left alone too. But not in 1945.
I was left alone on the day you don't remember.

The city was here before me and will remain here after me. Though it's not rational
I don't think it's here BECAUSE of the conditions it met
I think it's there AGAINST them. And that's really
Why I like this city so much. It's like me.
I feel these old walls understand me. When I walk the Hakenterrasse
It's called a different name now than it should.
// am called a different name than I should.

Maybe I shouldn't even exist.

Maybe this city shouldn't.
But it does. And I do. That's another thing we have in common. We are here.
And by god, I can't stress it enough, I like it here because it is AGAINST more than BECAUSE.
There are so many things kept in this city. So many dead memories. So many live ones.
So many things... maintained. But I've been maintained as well.
There were people who kept me. There were people who cherished me.
I don't know why. It's not like I've ever really
Asked for it. Neither did this city. It never asked. Someone came here FIRST.
You know? There was THE FIRST ONE and we don't know
Who it was. That person didn't know they were THE FIRST.

It wasn't you. Obviously. Nor was it this city. I think the first thing inside of me was
Nothingness. Then we gave it name. It's my name.
But looking here - around here - nobody asked this city to be here.
There was no RIGHT for it to exist. No allowance.
Neither did anybody ask for me. Sure, my parents asked for the idea of me, of course, but...
I'm sure I didn't turn out the way they expected.
I don't know if they even expected anything.
But they took me for who I am. They accepted me. Like I did to this city.
I can't change it. I don't want to change it. It is here
Like it has always been.
It has a RIGHT to exist. I can't stress it enough. // have a RIGHT to exist.
Not because of who I am
Nor of what I've achieved
I have a RIGHT to be here because I'm /irrational/.
And as /irrational/as I am, /I am/.
And I don't have to prove it. I don't have to ask for it.
I don't have to be thankful for it either. But you can't take it away.
You never could, even though I thought you did. And you will never be able to.
Just like I can't take this city away. I can't. I shan't.

(cieszę się)

Postcards.
We've talked a lot about them. We've discussed them.
I've been waiting for a one specific question that didn't come.
These postcards have gone pale. So did we. We go pale for the same reason.

The more sun we get

The more color we lose.

And it changes nothing. We are here. We can be here. We have been here. We will be here.
We have never been here. There was never a right for us to be here.

But we /know/ who was the first one inside of me. We have been here AGAINST more than BECAUSE.

But - honey - we are fighters.
We fight every day.
We are fighters getting out of our beds in the morning.
We are fighters getting into our beds in the evening.
We are fighters breathing and puking and birthing and dying.
We are fighters every second of our existence.
Every cell inside of us
It's a fighter.
It fights. That's what it does.
Because it is more **AGAINST** than **BECAUSE**.

Because it is.

Kajetan Wójcik

MALARTWO, 1 ROK, LICENCJAT

Was ist „das Nachhallen der Stadt“?

FABIO MAURO, BA KULTURWISSENSCHAFTEN

Das Nachhallen – es ist nicht (immer) physikalisch messbar, nicht immer greifbar und doch omnipräsent. Es ist weder allein durch die Kunst, noch allein durch Theorie in Gänze durchdringbar...

Einerseits ist es ein äußerliches Phänomen, das durch menschliches Leben in Städten hervorgebracht wird und dem sich in analytisch-interpretativer Weise genähert werden kann. Die Geschichte, als Gesamtheit politischer, sozialer, kultureller, künstlerischer, ja selbst wirtschaftlicher Gegebenheiten, Entscheidungen und Ereignisse, materialisiert sich in den urbanen Raum hinein. Von dort aus wird sie in mal mehr, mal weniger abgewandelter Form reproduziert, aufgenommen, wahrgenommen. Diese Geschichte ist in den Raum der Stadt einverleibt. Von dort wirkt sie auf die Gegenwart, auf das Individuum im Hier und Jetzt zurück. Als Produkte vergangener gesellschaftlicher Ordnungen und Strukturen lenken diese Einverleibungen unsere Wege durch Städte bis heute. Aber wir werden auch weit über das rein historisch-räumliche hinaus vom Nachhallen der Stadt umgeben: die gegenwärtigen Dynamiken der Stadt schlagen sich ebenso auf die Menschen nieder und beeinflussen sie in ihrem Handeln und ihrem Denken.

Und so ist andererseits – die Filmprojekte der Ausstellung zeigen das – dieses Nachhallen zugleich ein persönlicher, ein innerer Prozess. Denn Stadt ist letztendlich auch immer das, was wir in ihr sehen. Ihr Nachhallen in uns, die ganz individuellen Sichtweisen, die sich zwangsläufig ergeben, sind persönliche Effekte der Stadt auf uns und als solche ein wesentlicher Bestandteil dieses Hallens.

Ein solches Echo der Stadt, als Momentaufnahme des Effekts des Nachhalls, wird im Film *Osiedle przyjaźni* (Wohnsiedlung Freundschaft) von Martyna Pasternak deutlich. Bewohner*innen eines Hochhauskomplexes im Stettiner Westen erzählen von ihrem Zuhause, wie sie sich dort fühlen und von ihrem Empfinden, wenn Sie aus dem Fenster auf die Stadt schauen. Es sind solche privaten Einblicke, die eben dieses Echo zeigen, welches allen in dieser Ausstellung versammelten Werke inhärent ist. Und als persönliche Verarbeitungen des Städtischen in dieser filmischen Form werden sie selbst zu intellektuellen Auseinandersetzungen, die sich einreihen in die Fülle an Einflüssen, die unsere Wahrnehmung von Stadt modulieren. Auf diese Weise wirken sie auf die Stadt selbst zurück und werden selbst zu einem Nachhall der Stadt, der wiederum als äußerliches Phänomen auf uns einwirkt.

Anhelina Avizhych

FOTOGRAFIA, 1 ROK, LICENCJAT

Film „Emigracja” powstał w oparciu o osobiste przeżycia autorki, która porzuciła dom i wyjechała do obcego kraju. Film pokazuje przeżycia mamy i córki, które po pięciu latach rozłąki spotykają się i zasiadają do wspólnego stołu. Spotkanie przeradza się w intymną rozmowę o miłości, tęsknocie i potrzebie bezpiecznego rodzinnego domu.

Karolina Brzozowska

FILM, 1 ROK, MAGISTER

Film pt. „Przeczytam ci dziadku” opowiada historię, która wydarzyła się w mojej rodzinie. Mój dziadek, ojciec mojego taty, nie był dobrym człowiekiem. Kiedy zmarł, rodzina nie odwiedzała i nie dbała o jego grób. Po latach zaniedbany nagrobek został zlikwidowany. Mimo że nie znałam dziadka, to chciałabym wiele mu opowiedzieć. Film jest moim autorskim listem do dziadka. Może słowa w nim zapisane zostaną wysłuchane.

Piotr Bruch

NADZORCA DŹWIĘKU NA WYDZIALE SZTUKI MEDIÓW, AKADEMIA SZTUKI W SZCZECINIE

SOUNDSCAPE SŁUBICE - FRANKFURT (ODER) - STETTIN
AUDIO INSTALLATION, 21" LOOPED SOUNDTRACK

Kompozycja audialna stworzona z wyszczególnionych zjawisk dźwiękowych występujących w miastach Frankfurt am Oder, Słubice i Stettin. Na pejzaż dźwiękowy składają się m.in. ślady dźwięków tramwaji wyjeżdżających ze stacji, sygnalizatorów akustycznych, fontann oraz innych obiektów występujących na lub obok skrzyżowań. Fundamentem soundtracku jest repetytywny takt wydobywający się z sygnalizatorów akustycznych zamontowanych przy sygnalizacji świetlnej. Pejzaż dźwiękowy został zaaranżowany brzmieniem smyczka trącego o krawędzie zestawu talerzy perkusyjnych. Smyczek naśladuje piszczące koła zakręcającego tramwaju. Z czasem przemysłowe brzmienie szyn tramwajowych przeradza się w indywidualnego bohatera, który przeplata się pomiędzy akustyką urbanizacji. Doświadczenie dźwięków skrzyżowań z jednego punktu akustycznego, postrzegam jako ściśle skonstruowaną mantrę o charakterystyce minimalizmu.

Zdjęcia z zajęć przygotowawczych oraz towarzyszących projektowi na Akademii Sztuki w Szczecinie i na Uniwersytecie Europejskim Viadrina we Frankfurcie nad Odrą w semestrze letnim 2022 roku, jak i ze wspólnych warsztatów odbywających się w ramach projektu w Szczecinie i Frankfurcie nad Odrą/Słubice od 6 maja do 30 września 2022 roku.

Fotografien der projektvorbereitenden und -begleitenden Lehrveranstaltungen an der Kunstakademie Stettin und an der Europa-Universität Viadrina Frankfurt (Oder) im Sommersemester 2022 und der gemeinsamen Workshops, die im Rahmen des Projektes vom 6. Mai bis 30. September 2022 in Stettin und Frankfurt (Oder)/Słubice stattfanden.

Filip Ossowski

Film still, Detour, HD film, 552', 2022

Krzysztof Bohdanowicz

Video still, Passage, video, 6', 2022

Anhelina Avizhych

Video still, Emigracja/Emigration, 700', 2022

Natalia Sara Skorupa

Video still, Sznur - the new city, digital video, 2'50", 2022

Marta Marianna Kubiak

Video still, Duma, video, 10', 2022

Izabela Wowczko

Video still, Summa zborow/Sum of events, digital video, 12'50", 2022

Magdalena Babicz

Video still, Maje Kłosa/My City, digital video, 10', 2022

Kajetan Wójcik

Video still, Starten is not kinship, digital video, 4'30", 2022

Karolina Brzozowska

Video still, I'll need to you, Oneirologia, video, 10'00", 2022

Martyna Pasternak

Video still, Queer przyszłość/The Esters, video, 6'18", 2022

Stanislav Bagdia

Film still, Tramwaj/Tram, HD film, 17'34", 2022

Impressum

Eine Begleitpublikation zur Ausstellung „Pogłos miasta – Das Nachhallen der Stadt“ im Rahmen von „IAbiRyNT- Festiwal Nowej Sztuki / Festival neuer Kunst / Festival of New Art“, Frankfurt (Oder) / Słubice, 21.-23. Oktober 2022

Publikacja towarzysząca wystawie „Pogłos miasta – Das Nachhallen der Stadt” w ramach „IAbiRyNT- Festiwal Nowej Sztuki / Festival neuer Kunst / Festival of New Art”, Frankfurt (Oder)/Słubice, 21 – 23 października 2022

Herausgeberinnen und Projektleitung/Redaktorki i kierownictwo projektu:

Dr. Katja Bernhardt

Nordost-Institut Lüneburg, Institut für die Kultur und Geschichte der Deutschen in Nordosteuropa e.V./Nordost-Institut Lüneburg, Instytut Kultury i Historii Niemców w Północno-Wschodniej Europie e.V.

Dr. Anna Konik

Pracownia Przestrzeni Filmowej, 2021-2022, Katedra Filmu, Wydział Sztuki Mediów, Akademia Sztuki w Szczecinie/Studio für filmischen Raum, 2021-2022, Lehrstuhl für Film an der Abteilung für Medienkunst, Kunstakademie Stettin

Constance Krüger M.A.

Kulturkoordinatorin, Europa-Universität Viadrina, Frankfurt (Oder)/ Koordynatorka ds. kultury Uniwersytetu Europejskiego Viadrina, Frankfurt (Oder)

Kuratorisches Team/Zespół kuratorski:

Karl Kramer, Fabio Mauro, Xenia Schönherr, Nicole Weingardt

Künstler*innen/Artystki i Artyści:

Anhelina Avizhych, Magdalena Babicz, Stanislav Bagdia, Karolina Brzozowska, Krzysztof Bohdanowicz, Piotr Bruch, Marta Kubiak, Filip Ossowski, Martyna Pasternak, Natalia Sara Skorupa, Izabela Wowczko, Kajetan Wójcik

Grafische Gestaltung/Projekt graficzny:

Julia Musz, Pracownia Publikacji Multimedialnych i Książki Artystycznej, Akademia Sztuki w Szczecinie/ Studio für Entwurf Druck- und multimedialer Medien, Kunstakademie in Stettin

How We Perceive Things

ANNA KONIK

The starting point for our artistic activities were old postcards of Szczecin from the collection of the Nord - Ost Institute Lüneburg. They introduced images and stories that elude a single and obvious analysis. The city's history is a knot of memory of place, people and time. The changing of the borders after World War II resulted in massive, forced displacement of the population. Stettin, which changed its name to Szczecin, witnessed the tragedy of its expelled and displaced German inhabitants as well as those who took their place - the expelled and displaced Poles from the eastern territories of Poland, which were incorporated into the USSR.

The students of the Pracownia Przestrzeni Filmowej/Film Space Studio went beyond historical contexts. Unencumbered by the past, they created works that are sensitive and personal records of observations of the city, its streets, architecture, sounds or images. In dialogue with students from the European University Viadrina in Frankfurt-on-Oder in the space of the Kleist Forum, they created their own narrative about a city that has many stories to tell.

Übersetzungen/Źłumaczenie:

Paulina Ochmann (dt.-poln./niem.-pol.)
Konrad Pormańczuk (poln.-engl./pol.-ang.)

Das Projekt „Pogłos miasta – Das Nachhallen der Stadt“ wurde gefördert von:/Projekt „Pogłos miasta – Das Nachhallen der Stadt“ został dofinansowany przez:

Besonderer Dank gilt/Specialne podziękowania dla:

Blaue Brücke e.V., Eidotech, Katholische Pfarrei Maria Magdalena Frankfurt (Oder), Kleist Forum Frankfurt (Oder), Kukuryku!, dr hab. Danuta Dąbrowska Wojciechowska i mgr Patrycja Żyżniewska - Pracownia Publikacji Multimedialnych i Książki Artystycznej, Akademia Sztuki w Szczecinie, Wolfram Spyra, dr Magdalena Szymków - Pracownia Filmu Found Footage i Sound Design, Akademia Sztuki w Szczecinie.

Auflage/Nakład: 300
Druck/Druk: WTprint

© Autor*innen und Künstler*innen / Autorzy i Artyści. 2022